

Publicație editată din fondul cultural al Societății
„Cartea Românească“.

PĂCINI ALESE

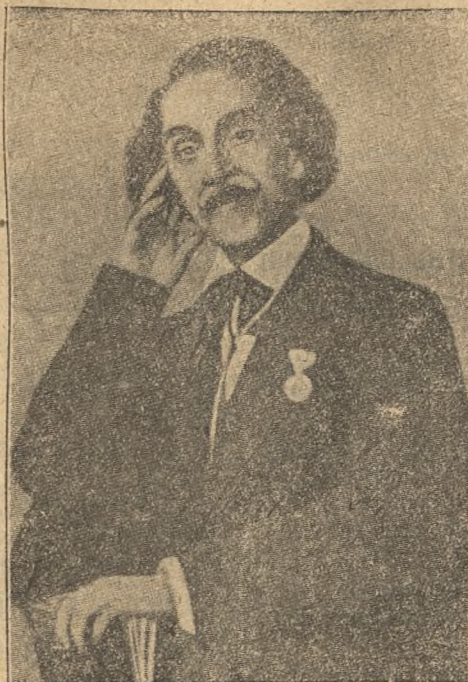
DIN

SCRIITORII ROMÂNI

No. 134

Publicație periodică.

No. 134

GR. ALEXANDRESCU

Fabule și satire.

CARTEA ROMÂNEASCĂ

BIBLIOTECA CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

SUB ÎNGRIJIREA REDACȚIONALĂ A D-LUI I. SIMIONESCU, Prof. Universitar și Membru al Academiei

Seria A. ȘTIINȚA PENTRU TOȚI

- No. 1. *Omul primitiv*, Cum era, de Profesor I. Simionescu.
No. 2. *Viața omului primitiv*, de profesor I. Simionescu.
No. 3. *Gazurile naturale*, de profesor I. Simionescu.
No. 4. *Albinele*, de T. A. Bădărău.
No. 5. *Diabetul, îngrășarea și gălbănirea*, de Dr. M. Căhănescu-Carlsbad.
No. 6. *Razele vizibile și invizibile*, de C. Gheorghiu.
No. 7. *Viața microbilor*, de Dr. I. Gheorghiu.
No. 8. *Furnicile*, de T. A. Bădărău.
No. 9. *Viața plantelor*, Prof. I. Simionescu.
No. 10—11. *„Pasteur”*, de C. Moțaș. (Viața și roadele muncii sale)
No. 12. *Soarele și Luna*, de Prof. I. Simionescu.
No. 13. *Telegrafia fără fir*, de Prof. I. Lalescu.
No. 14. *Porumbeii mesageri*, de V. Sadoveanu.

Seria B. SFATURI PENTRU GOSPODARI

- No. 1. *Îngrijirea păsărilor*, Boalele lor de C. S. Moțaș, Prof. Universitar.
No. 2. *Despre tovărășii*, de preot C. Drön.
No. 3. *Scarlatina și alte boale molptstoare*, de Dr. I. Gheorghiu.
No. 4. *Livada din sâmburi*, de C. Gheorghiu.
No. 5. *În jurul casei*, de M. Lupescu.
No. 6. *Casa*, de Profesor I. Simionescu.
No. 7. *Morcovul și alte legume*, de P. Roziade.
No. 8. *Stiflul*, de Dr. E. Gheorghiu.
No. 9. *Temeiul îmbunătățirii vitelor*, de D. G. Chițoiu.
No. 10. *Votul obștesc*, de A. Gorovei.
No. 11. *Creșterea porcilor*, de A. Oescu.
No. 12. *Viermii de mătase*, de T. A. Bădărău.
No. 13. *Oftica*, de Dr. Gheorghiu.
No. 14. *Pelagra*, de Dr. Bobeș.
No. 15. *Altegera semințelor*, de Lăcrișianu, Profesor.
No. 16. *Îngrijirea păsărilor*, de C. S. Moțaș, Prof. Universitar.
No. 17. *Rătăcirii Bolșeviste*, de Maior I. Mihai.
No. 18. *O stupină într'un rotu*, de N. Nicolaescu.
No. 19. *Cum se întemelază o vie*, de D. Cădere.
No. 20. *Răsădnița și Plantele din răsad*, de V. Sadoveanu, Profesor.
No. 21. *Lehuzia*, de E. Gheorghiu.
No. 22. *Meșteșugul vopsitului*, de A. Gorovei.
No. 23. *Com orbim*, de I. Glăvan.
No. 24. *Cum trebuie să ne hrănim*, de E. Severin.
No. 25. *Calul*, de Prof. E. Udrișchi.
No. 26. *Doctorul în casă*, de Dr. O. Apostol.

Seria C. DIN LUMEA LARGĂ

- No. 1. *Ucraina*, de G. Năstase, asistent universitar.
No. 2. *Cehoslovacia*, de Prof. I. Simionescu.
No. 3. *Munții apuseeni*, de Prof. D. David.
No. 4. *Fintanda*, de Profesor I. Simionescu.
No. 5. *Bucovina*, „ „ „
No. 6. *Basarabia*, de G. Năstase.
No. 7. *Dobrogea*, de Dr. C. Brătescu.
No. 8. *Spre polul sud*, de Prof. I. Simionescu.
No. 9. *Olanda*, de Apostol Culea. (Țara și Poporul).
No. 10. *Viața în adâncul mărilor*, de Moțaș, Moțaș.
No. 11-12. *Mitropolitul Șaguna*, de Prof. I. Lupaș.
No. 13. *Către Everest*, de I. Simionescu.

Seria D. ȘTIINȚĂ APLICATĂ

- No. 1. *Fabricarea săpunului*, de Ing. A. Schorr.
No. 2. *Motoarele Diesel*, de Ing. Casseti.
No. 3. *Despre parfumuri*, (Indus. parfumului), de Prof. Severin.
No. 4-5. *Aerul lichid*, de Ilie Matei.
No. 6. *Industria azotului*, de Laurențiu Caion.

În fiecare săptămână va apărea câte un număr ce cuprinde 32 pagini, cu figuri și se vinde cu 2 Lei.
Se pot face abonamente pentru 25 numere, trimițând 45 lei prin mandat postal la Societatea „CARTEA
DĂNEASCĂ” București, Bulevardul Academiei, 3.
De vânzare la toate librăriile și depozitarii de gazete din țară.

PAGINI ALESE DIN SCRITORII ROMANI

GRIGORE ALEXANDRESCU ¹⁾

Fabule și Satire

F A B U L E

MĂGARUL RĂSFĂȚAT

Un măgar văzù odată
Pe-al său stăpân că dormea,
Și s'apropie îndată
Binișor a-l mângâia.
Dar să știți că dinainte
Erà trist și supărat,
Căci vedeà cu ce cuvin
Mângâia învederat
Un cățeluș mic din casă,
Glume, jocuri ce-i făcea,
Și cu dânsul tot la masă
Ziua noaptea petreceà.
„O ce rea nenorocire !
„Își ziceà bietul măgar.
„De ce astă osebire ?
„Are potaea vr'un dar ?
„Eu că alerg până seara,
„Că muncesc neconținut,
„Ar cu boii toată vara,
„Și de fân chiar sunt lipsit.

¹⁾ A se citi în No. 31 din „Pagini Alese din Scriitorii Români“ care
scrise de Ion Ghica, asupra poetului Gr. Alexandrescu.

„Ba adesea și ciomege
„Pe spinare cam câștig ;
„Asta este a mea lege,
„Să mă erte, surda strig.
„Blestematului de câne,
„Căci îi joacă împrejur,
„li dau cea mai bună pâne
„Și pe mine toți mă 'njur.
„Dacă lingușirea este
„Mijlocul de-a 'naintă,
„Să mă duc dar fără veste
„Ca și dânsul a-i săltă“.
Cugetând astfel în sine,
Vine, calcă 'ncetisor,
Și când s'apropie bine,
Il lovește c'un picior
Atât de greu în spinare,
(Ba încă alăturând
Drăgăstosul glas ce are,
Ca mai mult să-i placă vrând)
In cât omul de mirare,
De durere stăpânit,
Ștrigă, se vaită tare :
„Săriți că m'a prăpădit“.
— Slugile alerg îndată,
Pe jupân il ciomăgesc,
Că e *Măgar* îi arată,
Cu tufele-i mulțămesc
Nu siliți natura :
Veți fi neplăcuți
Cu talentul care
Nu sunteți născuți.

PRIVIGHETOAREA ȘI PĂUNUI

Filomela drăgăstoasă,
Văzând vremea cea frumoasă,
Zile dulci de fericiri,
Povestii cu întristare
La Echo rescântătoare
Tristele-i nenorociri.
Atunci însă de odată
Un păun i se arată
(Domn era într'acel loc).
Venii plin de supărare ;
Mânios și c'un ton mare
Astfel îi vorbi pe loc :
„Nu vezi că nu-ți șade bine,
„Că nici nu ți se cuvine,
„Cu acel cioc urâcios,
„Cu a ochilor grosime.
„Cu a penii' 'ntunecime
„Să cânti în ăst crâng frumos ?
„Frumusețea cu dreptate
„Cât va vrea a cânta poate ;
„Pe ea cântece n'o stric :
„Dar tu cum n'ai stâmpărare ?
„Eu sunt frumos de mirare,
„Și tot nu vorbesc nimic“.
Filomela îi răspunde :
„Iartă-mă, nu pociu ascunde,
„Frumoasă de loc nu sunt ;
„Și de cânt câte odată,
„In pădurea adâncată,
„Soarta mea este de cânt.

„Tu însă ce cu mândrie
„Astfel îmi poruncești mie,
„Și atâta sgomot faci,
„Tu nu cânti, căci n'ai puter
„Și singura-ți mângâere
„Este că gândești să placi.
„Trupul tău frumos s'arată
„Și cu coada-ți lăudată
„Poate mult să strălucești;
„Dar amorul vederi n'are
„La auz s'aduci mirare,
„Asta vezi s'o dobândești“.

ELEFANTUL

În vremea de demult, dobitoacele toate,
De împăratul leu sătule, desgustate,

Iși aleseră lor

Un alt stăpânitor.

Pe domnul Elefant, cu nasul învârtit,
Puternic îndestul, dar însă necioplit,
Și de cap tare, gros, cât vreți să socotiți
Însă, ca să puteți să vi-l închipuiți,

Mă grăbesc să vă spui

O judecată a lui.

Noul stăpânitor,

Cât s'a orânduit

Puse 'n slujbă pe boi,

Iar lupul mâncător

Se făcù favorit

Și ministru la oi

Vă las să judecați,
Câți miei fură mâncați,
Și câte oi slutite
De fiarele cumplite !
In zadar fac strigare
Oile 'mpovărate,
Chip nu e de scăpare,
Și plângeri necurmăte
Ce vin de pe la turme
Răul nu pot să-l curme.
Lupul dar își urmează
A să nelegiuire,
Căci de ce se lucrează
Riga n'are de știre ;
Ba câte lupul spune
Le ia toate de bune
A ! când o să ne vie,
O zi de bucurie,
Zi foarte așteptată
Și scumpă în nevoi
Ca să vedem odată
Pe lupi mâncați de oi ?

„O ! asta nu se poate“,
Zic unii, alții în luncă.

Domnii mei, se pot toate,
Deși le spui drept glume.
Apoi, știți dumneavoastră
Că oaia este proastă,
Și că nădăjduște
Acea ce dorește.
Eu cu încredințare
Am auzit odată,
La o turmă cam mare,

O vorb'asă ciudată.

Dar cum poți ști ce spune
Oile între ele ?

Pentru astă minune
Am cuvintele mele.

Acum, să venim iară la vorba începută :
Văzând bieteles oi că toate o să piară,
După lungi chibzuiiri s'aleseră o sută,
Și merseră la Prinț izbăvire să ceară.
Prințul stă ocolit de-o numeroasă curte :
Cerbii cu coarne lungi, urșii cu coade scurte,
Alcătuia un ștab vrednic a fi privit.
Un berbec învățat ce știa să citească,
Se 'nfățișe smerit, și 'ncepù să vorbească :
„Ne rugăm să ne-ascuțați. Rege preà strălucit
„Și să întorci spre noi mila măriei tale ;
„Starea în care ne aflăm e vrednică de jale,
„Pentru că domnul lup, ministru ce ne-ai dat,
„In loc a ne păzi, de tot ne-a 'mpuținat“.

Domnul lup, întrebat,
Răspunse cu glas mare :
„Stăpâne luminat !
„Nici un cuvânt nu are :
„Când le-am năpăstuit ?
„Când am scos biruri grele ?
„Eu iau obișnuit
„De oaie câte-o piele.
„Dar prostimea ciudată
„Așa e învățată,
„Și fără a ști ce cere
„Va ne'ncetat să sbiere“.

Mărețul elefant, după ce se gândește,
Dă de trei ori din cap, și lupului vorbește :
„Ascultă“, zice, „și ia aminte
„La ale noastre domnești cuvinte.
„Cât pentr'o piele treacă, meargă
„Fiind că singur spui c'ai dreptat
„Dar pentru c'astăzi oaia aleargă
„La mila noastră care mult poate,
„O iert : de dajdii fie scutită ;
„Ale ei plângeri voi să le-ascult,
„Și decât pielea obișnuită
„Să nu poți cere un păr mai mult“.

PRIVIGHETOAREA ȘI MĂGARUL

Nenorocita privighetoare,
Cântă 'n pădure a ei durere
Natura întreagă da ascultare,
Tot împrejur-i eră tăcere.

Alții în locu-mi ar descri poate
Acele tonuri neimitate,
Glasul acela mlădiator,
Ce c'o 'ntorsătură, lină, ușoară,
Treptat se urcă și se coboară.
Plin de simțire, plin de amo

Eu vă spui numai că despărțirea
Și suvenire pline de jale
Că nedreptatea, nelegiuirea,
Eră subiectul cântării sale.

Un măgar mare ce-o ascultase,
Și ca un aspru judecător,
Capul pleoștise, sau rădicase
Câte-o ureche 'n semn de favor

Eși înainte să-i dea povață,
Și c'o neroadă încredințare :
„Am fost“, îi zice, „aci de față,
„Dar zău nu-mi place a ta cântare,

„Cu toate-acestea am nădejdi bune,
„De nu îți pare lucru greu,
„La niște reguli a te supune
„Luând d'exemplu cântecul meu“.

Atunci începe cu bucurie
Un cântec jalnic și necioplit,
În cât de aspra lui armonie,
Toată pădurea s'a îngrozit.

Privighetoarea, fără sfială,
Zise : „Povața e în zadar,
„Căci d'ași urmă-o, nu e 'ndoială,
„Că eu în locu-ți ași fi măgar“.

DERVIȘUL ȘI FATA

Se povestește cum că odată
Un derviș pustnic, om curvios,
S'amorezase, văzând o fată
Cu trup subțire, cu chip frumos
Dintr'una 'ntr'alta vorba aduse,
Și în stil neted patima-și spuse,

Zicând : Ascultă, eu te iubesc.
„Și pentru tine mult pătimesc“.
Stilul acesta adevărat,
Nu mi se pare prea minunat ;
Dar pentr'un pustnic trăit departe
De ale lumii valuri deșarte,
Pūtem să zicem că nu e prost.
Fata răspunse : „Poate-ași fi fost
„Destul de bună ca să te crez,
„Dar aste haine bisericesti
„Nici n'au a face cu ce-mi vorbești
„S'apoi de barbă mă'nfiorez“.
Pustnicul nostru pe loc se duse,
Iși rase barba, se pieptănă,
Nemțește bine se îmbracă,
Ș'o pălărie pe cap își puse.
Venì la fată : „Cum ți se pare ?“
O'ntrebă, „spune-mi mai te'ndoești ?
„Vezi ce putere amorul are ?
„Mi-am lăsat legea ; alt mai voiești ?
— „Nu voiu nimica“, atunci ea zise :
„Credincios mie cum o să-mi fii,
„Când jurăminte în ceruri scrise,
„Și a ta lege nu poți s'o ții ?“
Fata aveà dreptate, de nu vrea să-l asculte :
Cine-a făcut o crimă, poate face mai multe.

PRIVIGHETOAREA IN COLIVIE

O cântăreață privighetoare,
De mică prinsă, stă la 'nchisoare,
Și colivia-i erà loca.

Vreme la mijloc multă trecuse,
Dar ea să uite tot nu putuse,
De unde a luat-o omul vrăjmaș.

Ne 'ncetat tristă, gândea cu jal
L'a tinereței vesele vale,
L'acele crânguri, l'acel isvor,
Unde l'a nopții lină tăcere,
Ea a vieții cântă plăcere,
Razele zilei, dulcele-amor.

La câte pasări sunt sburătoare,
Libera viață e lucru mare
Natura este patria lor.
Așa mica pașărea noastră,
Care de mică eră cam proastă,
Câtă mijloace să scape în zbor.

Astă dorință e lăudată,
Când e 'ntărită pe judecată
Și când folosul e prevăzut,
Dar ea uitase că mai nainte
O 'nștiințase un pui cu minte,
Că vrând să zboare mulți au căzut.

Ea n'avea aripi, fără mijloace
O păsărică ce poate face,
Decât supușă soartei a fi,
Sau să aștepte până să-i crească
Smulsele aripi, și să găsească
Nouă mijloace de a fugi ?

Astfel pe dânsa o sîtueste
O rîndunică ce o iubește,
Și care gîndul ei îl știeă.
Exempluri multe des îi tot spune,
Și îi arată cu dovezi bune,
C'acum să scape nu va puteă.

Insă junețea neînțeleaptă,
Poveți n'ascultă, vremi nu așteaptă ;
Toate 'naintē-i jucării sînt.
Printre zăbrele ea se strecoară,
Pușin se 'nalță, de-o palmă zboară,
Și cade 'ndată jos pe pămînt.

MIERLA ȘI BUFNIȚA

Intr'o pădure deasă, de cetăți depărtată
Merla se 'ntîlni seara cu bufnița umflată.
„Prietenă“, îi zise, „ți-aș face o 'ntrebare,
„Dacă a mea 'ndrăsnală n'aduce supărare :
„Spune-mi, mă rog, lumina de ce nu-ți e plăcută
„De ce stai toată ziua ascunsă, nevăzută ?
„Nu cunoști, cum se vede, razele dimineței,
„Dulceața primăverei, plăcerile vieței.
„Poate ești rușinoasă și crezi că nu cânti bine.
„Dar eu și alte paseri mai demne de cât mine,
„Îți vom da 'nvățătură și vom pune silință
„Să-ți mai subțiem glasul cât va fi prin puțință
„Vino mîne la mine să mergem la plimbare,
„Ca să faci cunoștință cu o privighetoare“.

Bufnița îi răspunse : „Îți mulțumesc, iubită,
„Eu cu soarele vostru nu sunt obișnuită ;
„Imi supără vederea. Lumea o să mă vază
„Însă, când m'oiu deprinde cu a luminei rază“.

Mulți zic, că neamul nostru nu este încă 'n stare.
Ca altele, să facă cercări de 'naintare ;
Că 'nvățătur' adânca, idei, filosofie,
Sunt preă vătămătoare l'a lui copilărie.
Declamația aceasta, pompoasă, îngâmfată,
De vreți, poate să fie despoților iertată ;
Numai lor le e bună a unui neam orbire,
Căci nu-l lasă să-și vază a sa nenorocire,
Dar în gura acelor ce-o zic pe din afară,
Sau e o nerozie, sau este o ocară.
Noi le-am puteă răspunde puținele cuvinte
Bufniței adresate de mierla cea cuminte :
„Ai vorbit de minune. Dar ia spune-mi, vecina,
„Dacă măcar cercare tu nu faci vre-o dată,
Să scoți cel puțin capu din noaptea 'ntunecată,
„Apoi cum te-i deprinde cu soare, cu lumină ?“

CUCUL

Cucul, pasăre proastă, dar plină de mândrie,
Socotind c'al său nume
Este vestit în lume,
Hotărî să mai facă vre-o călătorie.
Ca s'adune respecturi, și însuși să privească
Cu ce chip îl slăvește nația păsărească.

Plecă, dar abia merse până 'n vecinătate,
Și găsi felurime de păsări adunate,
Care din întâmplare
Se 'ntreceau la cântare.

Stătū să le asculte ; toate pe rând cântară,
Care prost, care bine, talentu-și arătară.
Iar bieteii coțofene îi cerură iertare,

Că nu-i dau ascultare ;
Ii ziseră : „Taci soro, te roagă obștea noastră “
„Despre cântec ne iartă, ești ca un cuc de proastă“.
Astfel păți și cioara ; în răs ea fu luată,
Și cu un cuc nemernic de toate comparată
De-asemena onoruri cucul supărat foarte,

Se duse mai departe,
Dar ori unde mergea,
Nimic alt n'auzea.

În sfârșit obosit
Și desnădăjduit,
La cuibul său veni
Făr' a se mai opri,
Puii cât îl zăriră,
Pe loc îl ocoliră
Apoi îl întrebă :

„Ce mai veste pe-afară?“

-- „Urâtă“, le răspunse, „și vrednică de jale :
„Am umblat multe locuri, dar nu m'am mulțumit
„Toate îmi par schimbate, și toate merg la vale,
„Păsările sunt bete și lumea-a 'nebunit“

Tot omul despre sine lesne se amăgește.
Nimenia nu își este aspru judecător ;

Dar judecata obștei e o învățatură.
Mulți ce se cred pe sine un ce rar în natura,
Mai lesne zic că lumea nu știe ce vorbește,
Decât să va să-și simță nimicnicia lăr.

ULIUL ȘI GĂINILE

Ion prinse un uliu, și ducându-l acasă,
    Il leagă cu o sfoară
    Lângă coteț afară.
De o vecinătate așa primejdioasă,
Găini, cocoși și găște întâi se îngroziră,
Dar cu 'nctul, cu 'nctul se mai obișnuiră.
Incepură să vie cât coala să-l privească,
    Încă și să-i vorbească.
Uliul cu blândețe le priimi pe toate ;
Le spuse că se crede din suflet norocit,
Pentru vizit' aceasta cu care l'au cinstit.
Căci el însuși nu poate, dar îi pare rău foarte,
    La dumnealor să vie,
Vizita să le 'ntoarcă dup' a sa datorie.
Mai adaogă însă că, dacă dumnealor
    Li vor da ajutor
    Ca să poată scăpă,
    El le făgăduiește
- Și Dumnezeu cunoaște cum vorba și-o păzește -
Că la ori ce primejdii va ști a le-ajută ;
Încă din înălțime el le va da de știre,
Când asupra-le vulpea va face năvălire.
    Astă făgăduială,
    Nu mai lasă 'ndoială.

Și găinile proaste, ce doreau să găsească
Pe cineva destoinic să va să le păzească

S'apucară de lucru : azi, mâne, se 'ncercară
Și cu ciocuri, cu unghii, abia îl deslegară,
Uliu-și luă sborul. Dar se întoarse 'ndată,
Și răpi o găină, pe urmă două, trei,
Pe urmă câte vrei.

— „Ce pază este asta, strigă una cu jale ?

„Vorba măriei tale

„Eră să ne păzești,

„Iar nu să ne jertfești“.

— „O ! eu știu foarte bine cuvântul ce v'am da

„Și ce fel m'am jurat.

„Dar când mă juram astfel, eram legat, supus,

„Acum' însă sunt liber și vă vorbesc de sus“.

Eu, de-ași fi fost găină, nu l'ași fi slobozit.

Dumnealor au făcut'o și văd că s'au căit.

E o greșală mare pe hoți să ajutăm,

Până să nu cunoaștem cu cine ne'ncurcam

Ei abia se văd slobozi și-adio jurământ !

La Fontaine la aceasta vorbește ca un sfânt :

Uliii sunt cinstiți.

Când sunt nenorociți.

CÂNELE ȘI MĂGARUL

Cu urechea pleoștită, cu coada ntre picioare,

Cânele, trist și jalnic, mergea pe o cărare.

Duă îndestul umblet. iată că-l întâlnește

Un măgar, și-l oprește :
— „Unde te duci“, îi zise.
„Stii parcă te-a plouat, ce rău ți s'a întâmplat ?
„Așa stai de mâhnit“
— „Dar, sunt nemulțumit.
„La împăratul leu în slujbă m'am aflat ;
„Inșă purtarea lui,
„De e slobod s'o spui.
„M'a silit în sfârșit, să fug, să'l părăsesc
„Acum cat alt stăpân ; bun, unde să-l găsec ?“
— „Numai de-atât te plângi ?“ măgarul întrebă,
„Stăpânul l'ai găsit, îl vezi, de față stă
„Vino numai decât la mine să te bagi ;
„Eu îți făgăduesc,
„Nu rău să te hrănesc :
„Nimic n'o să lucrezi, nici grijă n'o să tragi“.
La propunerea sa cănele i-a răspuns :
— „Ascultă-mă să-ți spui, e rău a fi supus
„La ori care tiran ; dar slugă la măgar
„E mai umilitor, și încă mai amar“.

BURSUCUL ȘI VULPEA

Bursucului îi venise rândul și el să domnească
Peste un pogon de tufe în pădurea părintească
Pe marginea unei ape. Regatul îi erà mic
Și acei ce îl văzură
Toți într'o unire zic
Se invoesc a spune că nu erà nimic
Decât o miniatură ;
Dar riga voiajase,
Și 'n streinătate-aflase

Că un bursuc domnitor
Ce va să-și facă-un nume
Mare și faimos în lume,
E neapărat dator
Să iea un ton de mărire,
Să dea porunci pe oștire,
Chiar de n'ar aveă soldați
Căci astfel obișnuiesc
Toți acei care domnesc,
Duci sau regi sau împărați.
Așa el și slobozi
Patru ordine de zi

Intr'acest chip redijate :

„Către armile noastre de linie și de mare
„Cavalerii, infanterii, și artilerii ușoare,
„Poruncim și celelalte“.

O poruncă din aceasta, nu știu cum s'a întâmplat
De vânt a fost aruncată
In țara învecinată,
Unde domneă leopardul. Acest domn s'a îngriiat
Văzând că bursucul are
Armie așa de mare.

Spre a fi încă mai sigur, el într'acolo porni
Pe ministrul din afară, pe vulpe, și-i porunc'
Să saluteze pe prințul, dar în tain' a spionă
Și a trage cu urechea, iar mai ales a află
Cum merg trebile pe-acolo, cât e de primejdiu
Și câtă armie ține vecinul său cel păros.
Stârșindu-și ambasada, vulpea înapoi veni ;
Se înfățișe la curte, se închină și vorbi

— „Porunca am împlinit ;
Cu ochi-mi le-am văzut toate

„Și poți dormi liniștit
„Fără să ai griji deșarte,
„Căci toate-acele armii de linie și de mare,
„Cavalerii, infanterii și artileriei ușoare,
„Nu sunt alt, poți fi preă sigur, pestrițule împărat,
„Decât un soldat pe apă și o luntre pe uscat“

Vanitatea e mic vițiu, dar cu bună 'ncredințare
Ea adesea ne expune la ridicol foarte mare.

EPURELE, OGARUL ȘI COPOIUL

Calitățile noastre cele mai lăudate
Ne sunt ades în lume drept crime reproșate ;
Aceasta se întâmplă de câte ori prin ele
Oprim executarea intențiilor rele.

Epurele odată
Fău tras la judecată
De un ogar. În tufe atuncea prezidă
Copoiul, și sentințe fără apel el da.
Ogarul către el așa se adresează
Și 'n limba lui strigă :
— „O tu ce prezidezi senatul cel cânesc,
„Te rog să mă ascuți : eu viu să ieluesc
„De acest ticălos
„Ce sufletul mi-a scos.
„Căci vrând a-l întâlni, pe deal sau pe câmpii,
„El fuge parc'ar fi gonit de vijelii ;
„S'apoi n'aleargă drept
„Cu el să noți da piept,

„Ci merge tot cotis
„Și sare curmeziș.
„C'um cuvânt n'are pas, nici umblet creștinesc
„Dar ce să mai vorbesc ?
„Când chiar măria ta, de-o fi cum am aflat,
„Ai fost adese ori de dânsul înșelat ?
— „Destul“, lătră atunci copoiul cafeniu ;
„Pe el nici îl ascult, purtările-i le știu.
„Orice pentru el crez, și iată-l osândit
„Să fie jupuit.
„Carnea va rămânea pentru judecător.
„Iar labele vor fi pentru jeluitor“.

CATĂRUL CU CLOPOTEI

Deunăzi un văcar de sat
Catărului i-a atârnat
Salbă de clopotei
Numindu-l el îngrijitor.
Și înainte mergător
Ciredei de viței.
Însă curând s'a 'ncredința
Că ș'a făcut mare păcat
Cu bietul dobitoc,
Care, cât s'a simțit
Așa împodobiț,
Strigă : „O ce noroc !
„Însfârșit iată-mă chemat
„La gradul ce am meritat

Meritul meu necunoscut
De lumea toată e văzut
„Acum de sus am să tratez
„Soiul dobitocesc ;
„Pe nimeni nu mai salutez,
„Căci preă mă umilesc“
— Așa zicând, așa făcû
și plin de îngâmfare
El clopoștii începû
Șă-i sune foarte tare
Așa de tare îi sună,
Cât mintea i se răsturnă ;
Și el, care june fiind,
Treceă de cam smintit,
Acum mai mult îmbătrânit
De tot a 'nebunit.

Cum socotiți și dumneavoastră,
Dar eu gândesc că 'n țara noastră
Se află așa dregător
Numit chiar excelență,
Ce cu catârul sunător
Poate da concurență,
Care se crede om de stat
Chiar și politic însemnat,
Și care netăgăduit
De clopoștii este smintit

S A T I R E

SATIRA SPIRITULUI MEU

— Trageți toți câte-o carte ! Domnule, ești cu mine
Șezi mă rog împotriva, și vezi de joacă bine.

— Dar ți-am spus cuconiță, că eu din întâmplare,
Nici bine, nici nebine nu pociu să fac cercare.

Am cuvintele mele ; aste jocuri plăcute,
Cu voia dumitale, îmi sunt necunoscute.

— Nebun cine te-o crede, vrei să te rugăm poate
Astăzi chiar și copiii știu jocurile toate.

Veacul înaintează. Caró : vezi că ți-e rândul ;

Dar ce făcuși acolo ! unde îți este gândul ?

Când eu am dat pe Riga, bați cu alta mai mare .

Astfel de neștiință e lucru de mirare !

— Așa-mi zicea deunăzi, cu totul supărată

O damă ce la jocuri e foarte învățată.

Apoi șoptind în taină cu câteva vecine :

— Vedeți, zise, ce soartă, și ce păcat pe mine ?

Două greșeli ca asta, zău sufletul mi-l scot,

A ! ce nenorocire ! *ma chère* ce idiot !

Vino acum de față, și stăi la judecată,
Tu care le faci astea, ființă preă ciudată
Spirit, ce joci un rol în lumea trecătoare ;
De ce treabă-mi ești bună, putere gânditoare

Când nu pot la nimica să mă ajut cu tine,

Când nu te-ai deprins încă nici vistu să-l joci bine ?

Nu mai ești tu acela care'n copilărie
Știi pe dinafară vestit' Alexandrie,
Și viața ciudată a unui Craiu cu minte,
Care lăsa pe dracu fără încălțăminte ?
Tu care mai în urmă, răsând de-aceste toate,
De rost puteai spune tragedii însemnate,
Meropa, Atalia, și altele mai multe,
Declamându-le toate cui vrea să te asculte ?

Negreșit, îmi vei zice, ții minte ce îmi place,
Dar cărțile cu mine nu pot să se împace.
Mai lesne pot a spune hojiile urmate
La zece tribunale sub nume de dreptate,
Mai lesne poți să număr pe degetele mele
Câți sfinți avem pe lună și câte versuri rele,
Decât să bag de seamă ce carte nu e dată,
A cui este mai mică și cine o să bată.
Când sunt în adunare, n'am altă mulțumire,
Decât să se deschidă subiecturi de vorbire :
Atunci sunt gata, liber, ascult, și cu plăcere,
Tușesc, zâmbesc, mă leagăn, și-mi dau a mea părere.
— Frumos răspuns ! Ascultă : pe cât mie îmi pare,
De lume, de năravuri ai slabă încercare ;
Trebue să știi jocul, și danțul ce-ți lipsește
Și niște mici petreceri ce se zic românește
„Jocuri nevinovate“. Nevinovate fie,
Măcar că vini destule din ele pot să vie.
Trebue să faci pașuri și complimente bune ;
La vorbe serioase când alții se vor pune
Să n'ascuți, să spui glume, să scoți la jucării,
Și pân' a râde alții să râzi tu mai întâi

Vezi domnişoru cela care toate le ştie,
Căruia vorbă, spirit, îi stă în pălărie,
In chipul de-a scoate cu grajii prefăcute ?
Hainele dupe dânsul sunt la Paris cusute
Singur ne'ncredinţează: Lorneta atârnată,
Este şi mai străină, de-o formă minunată ;
Vrea s'o cumpere Prinţul, dar ăa un om cuminte
Dumnealui o tocmise ceva mai înainte.

Când le-a spus astea toate, o ia la ochi, priveşte
Chiar pe dama aceea cu care-atunci vorbeşte ;
I-o dă în nas, se pleacă, şi în sfârşit o lasă.
Zicându-i : Ce lornetă ! te-arată mai frumoasă !

Fie-şi cine cunoaşte, ce cap tânărul are :
Dar pentru că dă bine din mâini şi din picioare,
Şi trânteste la vorbe fără să se gândească,
Am văzut multă lume cu duh să-l socotească
Iată de ce talente avem noi trebuinţă !

Dar tu, care niţi lesne, spirit făr' de ştiinţă,
Socoteşti că poţi oare, prin astfel de mijloace
Arătându-te în lume vreo figură a face ?
Pretenţia aceasta mi s'ar părea ciudată.

Când pe la nunte, baluri, ne ducem vreo data,
(Căci din nenorocire puternica natură
Ne-a unit împreună cu-o strânsă legătură),
Râz văzându-te singur, şi într'un colţ d'o parte,
Parca-i fi mers acolo ca să compui o carte,
Iar nu ca să te bîcuri cu lumea dimpreună.
Dacă vreo cuconiţă, frumoasă, dulce bună,
Crezând că ne prefacem, ne'ndeamnă, ne poşteşte,

Ne ia la joc, greșala-i îndată și-o plătește :
Rar să se afle damă de mijloc așa tare,
Ca să n'o fac să cază la cea dintâi mișcare.
Ăsta îți e talentul și darurile toate !

Cât pentru darul vorbei, ce crezi că îl ai poate ?
E numai o părere ; îți cer și iertăciune,
Că nici pentru prieteni minciuni nu voiu a spune
Adevărat, se 'ntâmplă să zici pe la soroace
Câte o vorbă, două, care la unii place
In câte rânduri însă distracțiile tale
Te fac să scoți cuvinte ce nu ar fi cu cale
Să superi din greșală persoane însemnate,
Ba încă câte-odată și dame delicate,
Râzând d'acele două, statornică pereche,
Care își petrec seara șoptindu-și la ureche :
De celelalte patru contese ideale,
Umflata de pretenții și vrednice de jale,
Pe care, dacă prințul le ia la bal de mână,
Nu mai vorbesc cu nimeni câte o săptămână
'Astăzi râzi de-o pedantă, mâine de-o pretioasă
Zici de una ajunsă în vârstă cuvioasă,
Că atestatul vremii nu va să-l priimească,
Și de-alta ce iubește de cinste să vorbească,
Ce laudă virtutea și'n veci ți-o pomenește,
Zici că e virtuoașă cât știm noi evreește.

Greșelile acestea îți fac un urît nume
Tu știi ce se întâmplă când se aude 'n lume
Că cinevași s'apucă defectele s'arate,
Mulți scot sub al lui nume minciuni nenunțate.

S'a vorbit într'o casă de un fanfaron mare,
Declamând sentimente ce sigur nu le are,
Care la lot ar pune suflarea omenească,
Când cineva cu dânsul ar vreă să o tocmească ;
S'a zis ceva de Iancu, de Stan, de Iăurescu ;
Cine le-a scos acestea ? — Le-a scos Alexandrescu,

Făr'a zice nimica, singura ta zâmbire,
De te-ai află de față e o 'nvinovățire.
In zadar te porți bine și lauzi câte-odată,
Chiar lauda în gură-ți de satiră-i luată.

Așa, în loc să critici greșalele străine,
In loc să râzi de alții, mai bine râzi de tine.
Invață dansul, vistul și multe d'al de alea,
Iar, de vrei să faci versuri, ia pildă dela Pralea.

O PROFESIUNE DE CREDINȚĂ

Domnilor alegători, mă rog să fiu ascultat,
Și după ce mă-ți citi mă rog să fiu deputat.
Căci am cuvinte să crez că la Divanul Ad-hoc,
Bine lumii o să fac, și rol nobil o să joc,
După cum puteți vedeă
Din mărturisirea mea.
Incă până a nu mă naște, eu am fost patriot mare,
Și după ce m'am născut
Pentru ale noastre drepturi m'am luptat fără 'ncetare
Până într'acest minut.
Cunoscând că într'o țară fericirea generală

Se compune totdeauna din acea particulară,
Ca un econom politic, prin mici slujbe, mici lefșoare
Am îmbogățit eu statul, cumpărându-mi moșioare.
Iar guvernul ce văzuse vrednicia și talentul,
Îmi da ranguri pe tot anul, siluind Regulamentul,
Pe când mulți păcătoși alții, lipsiți de capacitate,
Servind țarei din pruncie, stau cu buzele umflate.
Apoi, când străine armii țara noastră ocupară,
De la cine înlesnire întru toate ele-aflară ?
Cine pentru zece cară a făcut ades cinci sute.
Numai ca să nu se 'ntâmples s'auz vorbe neplăcute ?
Când eră în lipsă țara, subt a mea isprăvnicie,
Am ținut-o eu cu grâne precum fie cine știe
Apoi dacă neplătite au rămas prin multe sate,
Dacă eu la socoteală le-am trecut ceva 'ncărcate,
Am făcut-o 'n conștiință, de iubirea omenirei,
Numai spre a mă deprinde cu regula înmulțirei.
Las de-o parte ale mele osteneți și cheltuială,
Căci îmi place a le crede nepuse la îndoială,
Căci aceasta mai cu seamă fu rezonul cel mai mare,
Pentru care azi Europa, foarte recunoscătoare,
După lupte sângeroase încheind tractat de pace
Hotărî pe România fericită a o face
Pe aceste dar temeieri, frați Români, eu vă cer votul,
Și la cauza cea sacră azi mă devotez cu totul.
Apoi, dacă după acestea mai aveți cumvâ dorință
Să v'arăt printr'o programă care e a mea credință,
La *Divan* ce voi susține, vă pot da încredințare
Că Unirea o crez sfântă, c'o voi cere cu 'nfocare ;
Căci mărimdu-se pământul, lefile poate vor crește,
Însă Prinț Străin nu-mi place, căci nu știe românește ;
Și când slujbe îi vom cere, el de loc n'o să oțrivească

De suntem boeri sau ținem de vreo casa boereasca
Ci d'avem talent, virtute, merite sau probitate
Calități din altă lume, foarte grele și ciudate,
Pentru cea mai mică vină ce o va numi hoție,
Ne vom vedeà prin gazete poate și la pușcării
Protejați ca și protectori, toți vom fierbe într'o oală ;
Și-a străinului domnie țării îi va fi fatală.
Și religia vom pierde și vom uită românește,
Ca în Grecia modernă, unde azi vorbesc nemțește.
Pe când unul dintr'ai noștri, domn de vișă românească,
Tot mai lesne o să erte slăbiciunea omenească.
Nu-l voiu însă ereditar, căci a țării veche lege
Pe domn chiar și din opincă ne dă voe a-l alege ;
Și-așa cu chipul acesta de loc nu e de mirare
Dacă chiar și nouă rândul ne-o veni din întâmplare.
Autonomia-mi place, o voiu cum e' scrisă 'n carte,
O cer pentru țara 'ntreagă, dar și pentru mine 'n parte ;
'Adică în ori-ce ceasuri să urmez eu cum îmi place,
Fără a putea guvernul observație a-mi face
Cât pentru Guvern și forma-i cea constituțională,
Vrând să mă declar de-acuma, simț o mare îndoială :
Căci, vorbind drept, nu știu bine ăst cuvânt ce va să zică,
Și în loc de bine țării să nu-i fac mai rău mi-e frică.
Dacă, cum mi-a spus un dascăl cu destulă *pricopseală*,
Un guvern în constituții e supus la socoteală ;
Dacă adunări sau camere pot vorbi făr' a se teme,
'Acestea n'or să ne-aducă de cât pierdere de vreme,
De cât lupte fără margini și desbateri încurcate,
Care plac junimei noastre cei cu capete stricate.
Trebile cu vechea formă nu cere nici o 'mpedecare,
Ș'un ofis redijat bine, cu o lege 'n prescurtare.

Dup' aceste dar cuvinte, frați Români, ce mă 'nțelegeți,
Puteți fără de sfială la Divan să mă alegeți,
Căci să nu fiți la 'ndoială, vă voi face treabă bună,
Și-mi veți mulțumi odată, dacă-mi veți cădeă pe mână.
Iar până să vie vremea să vedeți astă minune,
Sunt supusul dumnea-voastră și mă 'nchin cu plecăciune.

COMETEI

Cometă cu lungi coade însă cu scurtă minte,
De ce vrei să arzi globul ce noi îl locuim?
El, drept, mult nu plătește, dar tot avem cuvinte
Viața-i păcătoasă cât-va să prelungim.

De ne vei arde-acuma, să știi că or să nască
În locu-ne ființe mai rele decât noi,
Ce'n grab ori să 'ntârâte mânia ta stelească,
Prin fapte mai cumplite, prin crime și război.

Ce! ai uitat tu oare potopul de-altă dată,
La care, cum s'aude, destul ai conlucrat,
Atunci când tata Noe, în luntrea-i deșălată,
Plutea pe universul subt unde înneecat?

Ei bine! omenirea ce moșteni pământul,
Ființe, lîghioane, ce 'n urmă s'au ivit,
Intrec ele p'acelea ce și-au găsit mormântul
În marea adâncime și monstri i-au nutrit?

Câmpîile de astăzi sunt ele mai mănoase
Decât cele antice ? măgarii mai deștepți ?
Broasca mai muzicantă în bălțile stufoase ?
Tigrii mai cu blândețe și oamenii mai drepți !

Nu, nu ! bagă de seamă să nu faci o gresală.
De care mai în urmă amar să te căești ;
Ba încă să dai poate o aspră socoteală
Prea bunului Părinte al rasei omenești

Căci noi avem de lucru, în țara românească :
Legi vechi și ruginite avem să le 'noim :
Regulamentul multe are să pătimească,
De ne-or lăsa în pace, așa precum dorim

De ești tu esecutor înaltelor decrete
Mai dă-ne un mic termen de zece mii de ani,
Să ne 'ndreptăm purtarea, să ne spălăm de pete,
Să nu cădem în iaduri pe ghiare de satari

Atuncea, dacă globul, n'o merită viață,
Poți să-l prăjești în voe-ți eu nu mă 'mpotrivesc
Dar azi topește numai a inimilor gheață
Și arde astrologii ce lumea îngrozesc

RĂSPUNSUL COMETEI

Iubite muritor,

Astăzi am primit
Prin poșta cerească
Biletul tău pornit
Din Țara Românească

Odată cunoșteam,
Subt nume de Roman,
Un preă puternic neam,
Al lunei crud tiran ;
Neam ce-l credeam perit,
Căci nu l'am mai zărit
Si până 'ntr'ăst minut
(Mă jur pe al meu nume)
Eu nici aș fi crezut
Că existați pe lume.
Dar de vreme ce scriți,
Voi trebuie să fiți.

Numai nu înțeleg cine v'a putut spune
Că avem pentru glob intenții așa bune

E netăgăduit,
C'a lui desființare
De timp nepomenit
Mi-eră în cugetare,
în cerc tot vișios
Văzând că se 'nvârtește
Și omul păcătos
In rele mult sporește ;

Văzând că jos la voi mulți oameni mari și buni,

Lunei folositori au trecut de nebuni ;

Au fost persecutați
In vreme ce-au trăit,
Si foarte laudați
După ce-au murit.
Eu preă rău am urmat,
Când am lăsat odată
Pe Noe de-a scăpat
Cu luntrea-i deșelată,

Căci știi ce au făcut
Cât liber s'a văzut ?
El a sădit o ...
Și-a căzut pe beție !
Iar cu fetele lui

Ce-a mai făcut nu spun.

Iar de atunci încoace din el câți s'au prăsit,
Acei ce au fost tari pe cei slabi au robii.
Soarele-au spăimântat prin lupte și omor,
Pentru globul pământ ce nu era al lor.
Căci socotesc că știi, nevoe n'am să-ți spun
Că nu-i al vostru el, ci voi sunteți ai lui.

Apoi v'ați apucat
Cerul de-ați spionat
Prin sticle cercetând
Ce avem noi de gând
Ce fel ne preumblăm
Până și ce mâncăm.
Ba încă ați scornit
Feluri de secături,
Și pe voi v'ați numit
Alese creaturi.

Acestea, drept să spui, eu nu le sufeream,
Și răzbunarea mea în taină pregăteam ;
Dar, fiindcă îmi scrii că sunteți ocupați
Proastelor voastre legi spoială să le dați,
Fiind-că ai cerut sorocul mărginit
De zecé mij de ani ; fiindc'a mijlocit
Și-o grațioasă ștea dintr'ale curței mei.
Pentru câțiva poeți ce case gura la stele,
Mă'nduplec în sfârșit, astâmpăr al meu foc :

Imi pui caii la grajd și coadele la toc.
Numai luați măsuri, gândiți și căutați.
De indulgența mea acum să profitați,
Căci, dacă spre pământ vre-odată m'oiu dormi,
Vă pociu încredința că bine nu veți fi.

Biblioteca județeană
MUREȘ
TIRGU-MUREȘ

PAGINI ALESE DIN SCRITORII ROMÂNI

BIBLIOTECĂ PERIODICĂ DE POPULARIZARE

31 Lei Abonamentul la o serie de 36 numere simple.

- No. 1. *Vasile Alecsandri*: O plimbare în munți.
 No. 2. *Ion Creangă*: Moș Nichifor Coțcarul.
 No. 3. *M. Eminescu*: Poezii.
 No. 4. *I. Brătescu Voinești*: Nuvele.
 No. 5. *I. L. Caragiale*: O făclie de Paște.— La Conac.
 No. 6. *V. Alecsandri*: Ostașii noștri.
 No. 7. *M. Eminescu*: Luceafărul — Călin.
 No. 8. *P. Ispirescu*: Ileana Simzeana.
 No. 9. *Vasile Alecsandri*: Dan Căpitan de plai. Gruî Sânger.
 No. 10—12. *P. Ispirescu*: Ștefan cel Mare.
 No. 13. *I. L. Caragiale*: Cănuță om sucit.— Proceș-Verbal.
 No. 14. *I. Creangă*: Moș Ion Roată Ivan Turbincă.
 No. 15 — 16. *G. Coșbuc, St. Iosif, I. Ghica ș. a.* Tudor Vladimirescu.
 No. 17. *Ion Ghica*: Despre muncă.
 No. 18. *M. Eminescu*: Făt frumos din lacrimă.
 No. 19. *G. Coșbuc*: Dintr'ale neamului nostru.
 No. 20. *M. Sadoveanu*: Povestiri.
 No. 21. *Ion Ghica*: Scrisori către V. Alecsandri.
 No. 22 — 23. *Alecsandri, Bolintineanu, ș. a.* Iisus Mântuitorul.
 No. 24 — 25. *P. Ispirescu*: Istoria lui Mihaj Viteazul.
 No. 26. *Anton Pann*: Istoria lui Arghir și lui Anadam.
 27. *Petru Maior*: Extrase din opere sale.
 28. *I. L. Caragiale*: Hanul lui Manjoală.
 29—30. *M. Eminescu*: Sărmauț Dionis.
 31. *C. Alecsandrescu*: Poezii (seria I-a).
 32. *C. Negruzzi*: Alex. Lăpușeanu.
 33. *I. Vlahuță*: Nuvele.
 34. *Coșbuc*: Poezii.
 35. *I. Odobescu*: Moșii. Răscoala omâr sub Horia.
 36. *I. L. Caragiale*: Schițe.
 37. *Anghel*: Nuvele și Amintiri.
 38. *Sadoveanu*: Nuvele și povestiri.
 39. *Bălcescu*: Din Istoria lui Mihaj Viteazul.
 40. *P. Cerna*: Poezii.
 41. *Al. Vlahuță*, Nuvele.
 42. *M. Eminescu*: Satire.
 43. *C. Negruzzi*: Proză.
 44. *Vasile Alecsandri*: Poezii populare.
 45. *Al. Obobescu*: Mihnea Vodă cel rău.
 46. *D. Bolintineanu*: Legende istorice.
 47. *Ion Creangă*: Povestea lui Stan Pățitul.
 48. *M. Eminescu*: Poezii populare.
 49. *I. L. Caragiale*: Povestiri.
 50. *Ion Ghica*: Egalitatea. — Șșcala acum 50 de ani.
 51. *Al. Russo*: Cântarea României.
 52. *Gr. Alecsandrescu*: Fabule.
 53—54. *V. Alecsandri*: Istoria unui galben.
 55. *P. Dulfu*: Din povestea lui Făt-Frumos.
 56. *Al. Donici*: Fabule.
 57. *P. Ispirescu*: Povestiri.
 58—59. Pagini de: *O. Goga, Coșbuc, Creangă, Pann, etc.*
 60. *O. Goga*: Poezii.
 61. *Ion Creangă*: Amintiri din copilărie, I.
 62. *Th. D. Speranția*: Anecdote populare.
 63. *Ion Creangă*: Amintiri din copilărie, II.
 64. *C. Sandu-Aldea*: Povestiri.
 65. *Ion Creangă*: Amintiri din copilărie, III.
 66. *Anton Pann*: Judecata Strugurelui.
 67. *S. Fl. Marian*: Legendele Ciocârliei.
 68. *C. Negruzzi*: Povestiri.
 69. *Victor Vlad Delamarina*: Poezii.
 70. *Vasile Alecsandri*: Pasteluri.
 71. *M. Kogălniceanu*: Din Istoria Românilor.
 72. *Al. Vlahuță*: Poezii.
 73. *I. L. Caragiale*: Noaptea Invierii.
 74. *P. Ispirescu*: Inșir'țe Mărgăritari.
 75. *Dinicu Golescu*: Insemnări din călătorie.
 76. *S. Fl. Marian*: Legendele Rândunicei.
 77. *D. Anghel*: Nuvele.
 78. *I. Heliade Rădulescu*: Poezii.
 79. *C. Negruzzi*: Povestiri.
 80. *Poezii Văcărești*: Poezii.
 81—82. *Ion Creangă*: Harap alb.
 83. *P. Dulfu*: Din isprăvile lui Păcală.
 84. *P. Ispirescu*: Povestiri.
 85. *Al. Macedonski*: Năluci din vechime.
 86. *G. Rotică*: Poezii.
 87. *C. Sandu-Aldea*: Nuvele.
 88. *N. Gane*: Nuvele.
 89. *Ion Popovici-Bănățeanu*: Din viața meseriașilor ardeleni.
 90—91. *Ion Creangă*: Dănilă Prepelec.
 92—93. *V. Alecsandri*: Dridri.
 94—95. *Al. Odobescu*: Doamna Chiajua.
 96—97. *M. Eminescu*: Proză.
 98—99. *P. Ispirescu*: Povestiri.
 100—102. *Români din patru unghiuri* (număr festiv).

Comenzile se fac la «Cartea Românească» Bul. Academiei 3, București.

Pagini alese din Scriitorii români

— Bibliotecă periodică de popularizare —

84 Lei Abonamentul la o serie de 50 numere.

-
- No. 103—104. ANTON PANN: *O șezătoare la țară I.*
No. 105—106. I. POPOVICI-BANA IERANU: *Din viața meseriașilor bănățeni.*
No. 107—108. ANTON PANN: *O șezătoare la țară II.*
No. 109—110. B. P. HAȘDEU: *Ion Vodă cel Cumplit.*
No. 111—112. ANTON PANN: *O șezătoare la țară III.*
No. 113—114. ANTON PANN: *Cântece de stea.*
No. 115—116. ION CREANGĂ: *Soacra cu trei nurori*
No. 117—118. N. IORGA: *Neamul românesc din Ardeal.*
No. 119—120. JEAN BART (EUG. P. BOTEZ): *Proză.*
No. 121—122. ALEX. MACEDONSKI: *Poezii.*
No. 123—124. ION SLAVICI: *Nuvele.*
No. 125—126. I. L. CARAGIALE: *Kir Ianulea.*
No. 127—128. MARIA CUNȚAN: *Poezii.*
No. 129—130. ION SLAVICI: *Badulea Taichil.*
No. 131. ION ADAM: *Taciale Tărănești.*
No. 132. ANTON PANN: *Nustrătin-Hogea.*
No. 133. Z. ARBORE: *În temnițele rusești.*
No. 134. GR. ALEXANDRESCU: *Fabule și satire.*
-

Biblioteca agricolă populară

80 Lei Abonamentul la o serie de 25 numere.

- No. 1. **Pământul și cunoașterea lui**, de Ion G. Botez, Inginer agricol, Consilier agricol, Roman.
- No. 2. **Plantați pomi roditori**, de D. I. Ștefănescu, Inginer agricol, Inspector general și profesor de horticultură.
- No. 3. **Semănați lucernă**, de A. D. Carabella, Inginer agricol, din Ministerul Agriculturii.
- No. 4. **Omizile**, de W. K. Knechtel, Inginer agricol, Inspector entomolog în Ministerul Agriculturii.
- No. 5. **Calul**, de Dr. P. Popescu-Daia, Insp. general tehnic.
- No. 6. **Vermii de mătase**, de N. Roșianu.
- No. 7. **Vița de vie**, de I. C. Theodorescu.
- No. 8. **Legumele**, de D. I. Ștefănescu.
- No. 9. **Cum se cultivă lucerna**, de A. D. Carabella.

Lei 4 Exemplarul. Se comandă la „CARTEA ROMANEASCA“ S. A București, Bulevardul Academiei, 3 trimetând costul prin mandat poștal

---